

LBRIS

We know
books

PAUL TREMBLAY

**CABANA
DE LA SFÂRSITUL LUMII**

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TREMBLAY, PAUL

Cabana de la sfârșitul lumii / Paul Tremblay. - București : RAO Distribuție, 2022

ISBN 978-606-006-744-3

821.111

pentru Lisa, Cole, Emma și pentru noi

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect. 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

PAUL TREMBLAY
Cabin at the End of the World
Copyright © Paul Tremblay 2018
Toate drepturile rezervate

Cabana de la sfârșitul lumii
© RAO Distribuție, 2019
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Oana Barbu prin GRAAL SOFT

2022

ISBN 978-606-006-744-3

UNU

Wen

Fetița cu păr întunecat coborî treptele de lemn de la intrare și se lăsă pe vine în „laguna“ de iarbă, înaltă până la gleznele ei, și cu vârfurile aproape îngălbenite. O briză caldă vâluri firele gazonului și frunzele și petalele în formă de crab ale florilor de trifoi. Fetița cercetă din priviri curtea din fața casei, căutând greieri – încerca să distingă mișcările lor tremurate, mecanice sau săriturile lor frenetice. Borcanul pe care îl ținea la piept mirosea ușor a jeleu de struguri și era lipicios în interior. Îi deșurubă capacul, care era găurit în mai multe locuri, pentru a lăsa aerul să pătrundă înăuntru.

Wen îi promisese tăticului Andrew că avea să elibereze greierii prinși înainte ca ei să ajungă să se coacă în acel „terariu“ improvizat. Dar greierii aveau să fie bine, pentru că ea avea să fie atentă să nu lase borcanul în soare. Cu toate acestea, își făcea griji că greierii s-ar putea răni dacă ar sări și s-ar agăța în marginile ascuțite ale găurilor pe care le făcuse în capac. Atunci avea să prindă doar greieri mai mici, unii care n-ar putea sări cu prea mare forță. În plus, fiind mai mici, urma să rămână mai mult loc în borcan. Avea să le vorbească pe un ton plăcut și moale, astfel că, spera ea, nu aveau să se panicheze și să se zdrobească de „stalactitele“ periculoase de metal. Satisfăcută de planul ei, adaptat la posibilitățile pe care le avea la îndemână, rupse o mână de iarbă cu rădăcini cu tot, lăsând un gol

în gazon, în marea de nuanțe gălbui și verzi. Apoi introduse în borcan și aranją cu grijă iarba culeasă, și își șterse mâinile pe tricoul ei gri, pe care era desenată Wonder Woman.

Wen urma să împlinească opt ani peste șase zile. Tăticii ei se întrebaseră (îi auzise fără ca ei să știe) dacă era cu adevărat ziua ei de naștere sau mai degrabă cea care îi fusese alocată atunci când ajunsese la orfelinatul din provincia chineză Hubei. Comparativ cu standardul pentru vârsta ei, înălțimea lui Wen corespundea în proporție de 56%, iar greutatea ei, în proporție de 42%; sau cel puțin așa stăteau lucrurile atunci când fusese la pediatru cu șase luni mai înainte. Îl rugase pe doctorul Meyer să îi explice în detaliu ce însemnau acele procente. Fusese foarte bucuroasă să afle că era peste medie la înălțime, dar era dezamăgită că la greutate se afla sub medie. Wen era la fel de directă și determinată pe cât era de athletică și de robustă, învingându-și adesea tăticii în bătăliile aranjate care aveau loc pe patul lor și care presupuneau voință și forță. Avea ochii de culoare căprui-închis, cu sprâncene subțiri și lungi, ce păreau să se miște singure. În partea dreaptă a șanțului dintre nas și buza superioară se putea intui urma unei cicatrice, vizibilă doar într-o anumită lumină, și doar dacă știai să o cauți (sau cel puțin așa i se spusese). Tăietura subțire și albicioasă era tot ce mai rămăsese din „buza de iepure“ de odinioară, reparată cu ajutorul mai multor operații, realizate începând cu vârsta de doi ani și până când împlinise patru ani. Își aducea aminte doar de prima și de ultima vizită la spital, dar nu și de celelalte. Faptul că nu își aducea aminte de operații o deranja. Wen era prietenoasă, extrovertită și naivă, ca orice alt copil de vârsta ei, dar nu zâmbea prea des. Zâmbetele ei trebuiau câștigate.

Era o zi de vară fără nori în partea de nord a statului New Hampshire, undeva la doar câțiva kilometri distanță de granița cu Canada. Soarele licărea pe frunzele copacilor care se întindeau cu mărînimie peste cabana micuță – singurul punct roșiatic aflat pe malul sudic al lacului Gaudet. Wen lăsă borcanul la umbră, aproape

de treptele de la intrare. Înaintă în iarbă cu brațele desfăcute, de parcă pășea prin apă. Își trecea talpa peste vârfurile firelor de iarbă, așa cum îi arătase tăticul Andrew. El crescuse la o fermă din Vermont și era expert în prinderea greierilor. Îi spusese că talpa piciorului ei trebuie să fie asemenea unei coase, doar că nu trebuia să taie iarba. Ea nu prea înțelesese despre ce era vorba, așa că tăticul Andrew îi descriesese ce anume era unealta la care se referea și cum se folosea. Își scosese smartphone-ul ca să caute imagini cu coase, pe care să i le poată arăta, dar își amintise că la cabană nu aveau semnal. Atunci tăticul Andrew îi desenase o coasă pe un șervețel: o lamă în formă de semilună, la capătul unui băț lung. Semăna mai degrabă cu o armă folosită de un războinic sau de un orc din filmul *Stăpânul Inelelor*. Părea o unealtă periculoasă și nu înțelegea de ce oamenii ar avea nevoie de așa ceva ca să taie iarba, însă lui Wen îi plăcea să își imagineze că piciorul ei era mânerul, iar laba piciorului ei era lama lungă și curbată.

Un greier maroniu, mare cam cât palma ei, îi sări de sub picior și îi ricoșă în piept. Wen se dădu un pas în spate, gata-gata să cadă.

Chicoti și spuse:

– Bine... Tu ești prea mare!

Reluă mișcările de mai înainte cu închipuitul „picior-coasă“. Un greier mult mai mic sări atât de sus, încât îi pierdu urma pe traseul circular, eliptic, pe care pornise, dar îl revăzu atunci când ateriză undeva la câțiva metri în stânga ei. Era verde fosforescent, asemenea unei mingi de tenis, și avea mărimea perfectă: nu mai mare decât spicul unui fir de iarbă. Numai de l-ar putea înhăța! Se mișca foarte iute și era greu de ghicit în ce direcție urma să o ia, țopăind de fiecare dată când fetița încerca să îl prindă între mâinile ei tremurânde. Wen râdea, alergând în zigzag prin curte. Vorbea cu greierul, spunându-i că nu îi vrea răul și că avea să îi dea drumul după o vreme, că vrea doar să afle mai multe despre el, pentru ca apoi să îi poată ajuta pe toți greierii să fie veseli și sănătoși.

Până la urmă, Wen prinse micul acrobat la marginea gazonului, acolo unde începea alea de pietriș. Era primul greier pe care îl prinsese vreodată. Ținându-l între palmele ei, strigă șoptit:

– Super!

Greierul era atât de firav, încât îl simțea doar atunci când încerca să sară printre degetele ei. Îi venea să își deschidă un pic palmele ca să tragă cu ochiul, dar rezistă cu înțelepciune acestui gând. Fugi de-a lungul curții și puse greierul în borcan, înfiletând repede capacul. Greierul țopâi asemenea unui electron, lovindu-se de sticlă și de capacul din tablă, după care se opri brusc, se sui pe un fir de iarbă și rămase nemișcat în borcan.

– Bine! Tu ești primul!

Cu aceste vorbe, Wen scoase un carnețel micuț din buzunarul de la spate al pantalonilor ei și, pe prima pagină, acolo unde trasase un tabel cu linii și coloane vălurite, notă cifra unu, apoi o estimare a mărimii (scrise, incorect, „cinci centimetri“), culoarea („verde“), băiat sau fată („fată, Caroline“), nivel de energie („ridicat“). Puse borcanul la loc, la umbră, și se plimbă din nou prin curte. Prinse repede alți patru greieri cam de aceeași mărime: doi maronii, unul verde și unul verde-marونی. Îi numi după colegii ei de la școală: Liv, Orvin, Sara și Gita.

În timp ce căuta să îl prindă pe al șaselea, auzi pe cineva venind pe drumul nesfârșit de pământ, care trecea pe lângă cabană și urma în continuare malul lacului, până când se afunda în cele din urmă în pădurea din împrejurimi. Pe acel drum, cu două zile înainte, le luase douăzeci și unu de minute și patruzeci și nouă de secunde ca să ajungă până la cabană – Wen cronometrase călătoria. Bine, tăticul Eric condusesese foarte încet, ca întotdeauna.

Sunetul de pași călcând peste pietre și pământ se apropia. Ceva masiv înainta greoi pe drum. Ceva mare. Poate un urs. Tăticul Eric o rugase să îi promită că avea să țipe după ei și să fugă în casă dacă vedea un animal mai mare decât o vereriță. Oare acum ar fi trebuit să fie încântată sau speriată? Nu putea să vadă nimic printre

trunchiurile copacilor. Wen se ridică din mijlocul ierbii, pregătită să o ia la goană. Dar oare ar fi fost destul de rapidă, dacă era vorba de un animal periculos? Ea spera să fie un urs. Își dorea să vadă unul. Dacă era nevoie, ar fi putut să se prefacă moartă. Posibilul urs se afla acum la intrarea aleii, obturată de copaci. Curiozitatea ei se transformă în iritare: orice sau oricine s-ar fi aflat acolo, o întrerupea tocmai când ea se afla în mijlocul unui proiect important.

Un bărbat se ivi în curba de la capătul aleii, pe care venea acum cu pași repezi, de parcă se întorcea acasă. Fetița nu putea să îi estimeze corect înălțimea; pentru Wen, toți adulții se aflau undeva mult deasupra ei, parcă în nori. Însă își dădu seama că era mult mai înalt decât tăticii ei. Părea mult mai înalt decât orice om pe care îl cunoscuse ea până atunci, și părea atât de lat, cât mai multe trunchiuri de copac puse unul lângă altul.

În semn de salut, bărbatul ridică o mână cât o labă de urs și îi zâmbi. În urma atâtor operații de reconstrucție a buzei, Wen începuse să studieze cu atenție zâmbetele oamenilor. Multe nu însemnau ceea ce ar fi trebuit să însemne un zâmbet. Văzuse zâmbete pline de cruzime și batjocură, ca rânjetele unui bătaș, care nu se deosebeau cu nimic de un pumn ridicat amenințător. Mai rele de atât erau doar acele zâmbete care exprimau confuzie și tristețe. De acestea își aducea bine aminte Wen: de multe ori, în momentele de dinainte și de după operații, nu avusese nevoie de oglindă pentru a ști că fața ei încă nu semăna cu a celorlalți oameni, fiindcă o vedea în surâsurile compătimitoare pe care le primea în sălile de așteptare sau în parcări.

Zâmbetul aceluia bărbat era călduros și plin. Fața lui nu părea să ascundă nimic. Wen nu știa să descrie diferența dintre un zâmbet fals și unul adevărat, dar știa să o distingă atunci când o vedea. Bărbatul acela nu era un om fals. Era onest, iar zâmbetul lui era contagios, așa că Wen îi zâmbi și ea, cu buzele strânse, înainte să și le acopere cu mâna.

Nu era îmbrăcat în haine potrivite pentru jogging sau drumeții prin pădure și avea pantofi greoi, cu tălpi groase, de cauciuc, ce îl făceau să pară și mai înalt. Nu erau nici de sport, nici din aceia frumoși, de stradă, precum cei pe care îi purta tăticul Eric. Mai degrabă semănau cu pantofii Doc Martens pe care îi purta tăticul Andrew. Wen își aminti marca lor, deoarece îi plăcuse faptul că niște pantofi erau numiți după o persoană. Bărbatul purta niște blugi prăfuiți și o cămașă albă cu mâneci lungi, băgată în pantaloni și încheiată până sus; gulerul ei îi strângea gâtul gros ca un buștean.

– Salutare! spuse bărbatul.

Vocea lui nu era nici pe departe la fel de puternică, pe cât era el de mare. Avea mai degrabă timbrul unui adolescent, ca supravegheatorul de la afterschoolul la care mergea ea.

– Salut!

– Numele meu e Leonard.

Wen nu îi răspunse și, înainte să aibă timp să îi spună că avea să meargă să își cheme tăticii, Leonard îi adresează o întrebare:

– Ar fi în regulă dacă noi doi am sta puțin de vorbă înainte să îți chemi părinții? Vreau să vorbesc și cu ei, desigur, dar înainte de asta, hai să stăm noi doi de vorbă. Ești de acord?

– Nu știu ce să zic. Nu am voie să stau de vorbă cu persoane străine.

– Ai dreptate. Ești foarte isteată. Promit că îți voi fi prieten și în curând vei afla mai multe despre mine.

Zâmbi din nou. Un zâmbet care aproape se transformă în râset.

Fetița îi zâmbi înapoi și, de data aceasta, nu își mai acoperi zâmbetul.

– Îmi spui cum te cheamă?

Wen știa că nu ar fi trebuit să îi mai răspundă, ci să se întoarcă și să meargă în casă, și asta cât mai repede. Discutase de nenumărate ori cu tăticii ei despre cum să se ferească de străini și ea înțelesese: trăiau la oraș, unde erau mulți oameni necunoscuți, și trebuia să fie atentă. Nici nu putea să îi numere pe toți cei care treceau pe stradă,

umpleau metroul, trăiau, munceau și mergeau la cumpărături în clădirile înalte din oraș; și mai erau și aceia care călătoreau cu mașina personală și cu autobuzul, care blocau străzile la toate orele din zi. Iar ea înțelegea că puteau exista persoane rele amestecate între cele bune, și că acele persoane rele stăteau la pândă pe vreo străduță, sau într-o dubă, sau într-un gang, sau la locul de joacă, sau la magazinul de la colț. Dar pentru că acum ea se afla în natură, la pădure și la lac, stând în iarbă, sub soare și sub copacii adormiți, cu cerul deasupra, se considera în siguranță și simțea că acel Leonard e un om de treabă. Chiar își spuse în gând: „Pare om de treabă“.

Leonard se opri la marginea dintre alee și gazon, la câțiva pași de Wen. Părul lui avea culoarea spicului de grâu – o claie cărlionțată, învârtăjită asemenea glazurii unui tort. Ochii lui rotunzi, de culoare căprui, păreau ai unui ursuleț de pluș. Era mai tânăr decât tăticii ei. Avea fața palidă și netedă, fără urme de fire de barbă, precum cele care apăreau pe fața tăticului Andrew la finalul fiecărei zile. Poate că Leonard era student la facultate. Oare să îl întrebe la ce facultate? Ar fi putut să îi spună că tăticul Andrew era profesor la Universitatea din Boston.

– Mă numesc Wenling, zise ea. Dar tăticii mei și prietenii mei, precum și toți cei de la școală, îmi spun Wen.

– Atunci, îmi pare bine de cunoștință, Wen! Ia spune-mi, cu ce te îndeletnicești? De ce nu înoți în lac într-o după-amiază atât de frumoasă ca asta?

O întrebare de adult. Poate că totuși nu era student.

– Apa lacului e foarte rece, răspunse Wen. Așa că m-am gândit să prind greieri.

– Da? Ador să prind greieri. Asta făceam tot timpul când eram copil. E foarte distractiv.

– Așa este. Dar ce fac eu e mult mai serios de atât.

Își împinse maxilarul în față, imitându-l înapoi pe tăticul Andrew, atunci când ea îl întreba ceva, iar răspunsul lui nu era

afirmativ din prima, dar avea să fie, până la urmă, dacă ea aștepta cât trebuia.

– Chiar așa?

– Îi prind și le dau nume, și îi analizez, ca să aflu dacă sunt sănătoși. Așa fac cei care studiază animalele, iar eu vreau să ajut animalele atunci când o să cresc mare.

Wen se simți un pic amețită de cât de repede vorbise. Profesorii de la școală o îndemneau tot timpul să vorbească mai lent, pentru că nu o puteau înțelege atunci când începea să turuie. Domnișoara Iglesias, profesoara înlocuitoare, îi spusese odată că parcă i se scurgeau vorbele din gură, iar din acel moment Wen nu o mai plăcuse.

– Sunt foarte impresionat. Ai nevoie de ajutor? Mi-ar plăcea foarte mult să te ajut. Știu că acum sunt mult mai mare decât atunci când eram copil. Cu toate acestea, să știi că sunt foarte blând.

Leonard își întinse brațele și dădu din umeri, de parcă nu îi venea să creadă cât de mult crescuse.

– Bine, spuse Wen. O să țin borcanul în așa fel încât greierii dinăuntru să nu poată ieși, iar tu poți să mai prinzi câțiva pentru mine. Nu din aceia mari, te rog! Nu trebuie să fie mari. Pentru că nu e destul loc în borcan. Îmi trebuie doar greieri mici. Îți arăt!

Porni spre treptele casei pentru a aduce borcanul. Le urcă în vârful picioarelor și trase cu ochiul prin ferestrele deschise ale cabanei, aflate în stânga și în dreapta ușii de la intrare. Îi căuta pe tăticii ei, să vadă dacă nu cumva privesc sau trag cu urechea. Nu erau în bucătărie și nici în camera de zi. Probabil că se aflau pe terasa din spate, pe șezlonguri, făcând plajă (mai mult ca sigur că tăticul Eric avea să se ardă, după care să insiste că pielea lui roșie ca racul nu ustura și nu avea nevoie de aloe) și citind sau poate ascultând muzică ori vreun podcast plictisitor. Pentru o clipă, se gândi să intre și să le spună că vrea să prindă greieri împreună cu Leonard. Ridică borcanul de la pământ. Greierii începură să sară și să se lovească de capac, precum boabele de porumb puse la încins în tigaie, pentru a face floricele. Wen renunță să își anunțe tații și merse la Leonard, care se afla în

mijlocul gazonului, aplecat deasupra firelor de iarbă, căutând deja greieri.

Ajunsă lângă el, ridică borcanul și spuse:

– Vezi? Te rog, nu prinde dintre cei mari!

– Am înțeles.

– Vrei să îi prind eu, iar tu să mă privești?

– Aș vrea să prind măcar unul. A trecut foarte mult timp de când n-am mai făcut-o. Nu mai sunt rapid, ca tine, așa că am să mă mișc foarte încet, ca să nu îi sperii. Uite, am găsit unul!

Se aplecă și își întinse brațele de o parte și de cealaltă a unui greier ce stătea cu capul în jos pe vârful unui lujer uscat. Greierul nu se mișcă, parcă hipnotizat de uriașul care acoperea soarele. Măinile lui Leonard se apropiară încet și îl cuprinsă.

– Mamă! Chiar te pricepi!

– Mulțumesc! Și cum procedăm acum? Poate ar trebui să lași borcanul jos, pentru ca greierii aflați înăuntru să se liniștească puțin, după care am putea deșuruba capacul ca să îl băgăm și pe ăsta.

Wen făcu după cum i se sugerase. Leonard se lăsă într-un genunchi și privi borcanul. Wen îi imită mișcărilor. Ar fi vrut să îl întrebe dacă simțea cum greierul îi țopăia între palme sau mișuna pe pielea lui.

Așteptară în tăcere până când el spuse:

– Bine! Hai să încercăm!

Wen deșurubă capacul. Leonard își trecu o mână peste cealaltă, ținând acum greierul într-unul dintre pumnii săi enormi, după care ridică încet o margine a capacului cu mâna rămasă liberă. Lăsă greierul să cadă înăuntru borcanului, puse capacul la loc și îl învârti o dată, în sensul acelor de ceasornic. După care cei doi se priviră și începură să râdă.

– Am reușit, spuse el. Mai prind unul?

– Da!